

Nr 243.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till vissa ändringar i och tillägg till gällande tulltaxa; given Stockholms slott den 9 mars 1934.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 9 mars 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden
UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO,
ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet vissa frågor om ändringar i eller tillägg till gällande tulltaxa samt anför därvid följande:

Beklädnadspersedlar med krage, uppslag eller annan besättning av vissa pälsverk. I en den 10 mars 1933 dagtecknad skrift hava föreningen Sveriges pälsvarugrossister och Sveriges pälsvaruarbetsgivareförening gjort framställning i syfte att tullsatserna för fullfärdiga persedlar av

pälsverk måtte bättre avpassas i förhållande till tullen å oberedda och beredda lösa pälsverk.

Över framställningen hava infordrade utlåtanden avgivits av kommerskollegium den 30 december 1933 och av generaltullstyrelsen den 27 januari 1934.

Kommerskollegium har yttrat i huvudsak följande:

Representanter för sökandeföreningarna hade inför kollegium framlagt vissa kalkyler över konfektionering av pälskappor samt beräkningar över tullen vid import av motsvarande slags pälsplagg ävensom därav föranledda slutsatser rörande den inhemska pälsvarutillverkningens nettotullskydd. I detta samband hade från fabrikanthåll även gjorts gällande, att färdiga damkappor, som väl vore försedda med pälsbesättning men icke kunde räknas till arbeten av pälsverk, ofta droge alltför låg tull i betraktande av pälsmaterialalets värde. De meddelanden, som från sökandenas sida sålunda lämnats, tydde enligt kollegii mening på att nu gällande tulltaxa, åtminstone i en del fall, medförde en tullbeskattning, som icke innebure fullt lämplig avvägning mellan halvfabrikat- och helfabrikattullarna i fråga om fullfärdiga persedlar av pälsverk, ytterkläder med pälsbesättning m. fl. modeartiklar inom pälsvarubranschen och konfektionsindustrin. Huruvida dessa hittills mindre beaktade detaljer på ett vanskligt område av tullagstiftningen — nämligen modebetonade textilvaror — överhuvudtaget kunde förbättras genom smärre jämkningar i tulltaxan utan omarbetning av väsentliga partier av densamma, undandroge sig kollegii bedömande och syntes icke kunna avgöras annat än vid en mera ingående tullteknisk granskning av de påtalade fallen. Kollegium ville därjämte erinra om en del hithörande tullsatsers karaktär av finanstullar, vilkas syfte att tillföra statskassan inkomst icke borde släppas ur sikte. Å andra sidan kunde det inhemska näringslivet med visst fog begära att icke utan mycket vägande skäl genom finanstullarnas anordning få sitt tullskydd väsentligt rubbat.

I anslutning härtill har kommerskollegium hemställt, att de berörda förhållandena måtte göras till föremål för en tullteknisk utredning genom generaltullstyrelsens försorg.

Generaltullstyrelsen har anfört bland annat:

»Av de i kommerskollegii utlåtande omförmälda kalkylerna, som ställts till styrelsens förfogande, ävensom av andra handlingar, av vilka styrelsen haft tillfälle att taga del, framgår, att nettotullskyddet för färdiga pälsvaror är relativt lågt i jämförelse med det, som gäller för exempelvis konfektionsindustriens produkter. Krav på ändring av tullen har emellertid även framkommit beträffande andra artiklar inom pälsverksgruppen, och i motion till innevarande års riksdag (nr 108 i andra kammaren) yrkas, att tullen å oberedda pälsverk måtte borttagas samt att tullen å beredda, lösa pälsverk måtte fastställas till 20 procent av värdet. Då tullens storlek för oberedda och beredda, lösa pälsverk uppenbarligen har avgörande betydelse vid avvägningen av tullsatserna för färdiga persedlar, synes man kunna taga ställning till pälsvaruindustriens önskemål om ökat tullskydd för dylika persedlar först efter behandlingen av nyss berörda motion. Med hänsyn till att pälsverk och arbeten därav i tulltaxan äro uppdelade i fyra olika manufakturingsgrader med flera artgrupper inom varje grad (inalles sjutton tulltaxenummer), har det ej heller varit styrelsen möjligt att

inom den tid, som kunnat anses stå till buds för avgivande av detta yttrande, införskaffa för en allmän utredning erforderligt material och verkställa en genomgående granskning av tullskyddets avvägning mellan och inom de olika manufaktureringsgraderna för pälsverk.

Ehuru styrelsen sålunda icke är i tillfälle att nu avgiva någon allsidig utredning rörande tullen för pälsvaror, har styrelsen, när det i kommerskollegii utlåtande berörda spörsmålet angående tullförhållandena för med besättning av vissa slag av pälsverk försedda fullfärdiga pälsvaror och damkonfektionsartiklar synts vara av beskaffenhet att påkalla särskild uppmärksamhet, sökt med stöd av hopbragt utredningsmaterial finna en lösning på denna fråga. Med avseende härå får styrelsen anföra följande.

Genom förordning den 31 januari 1932 (nr 15) infördes en tilläggstull av 15 procent å varuvärdet för såväl oberedda som beredda skinn och manufakturade varor av pälsverk av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter. Samma tilläggstull utgår numera enligt förordning den 14 februari 1933 (nr 39) även för persianskinn och varor därav. Vissa av förenämnda pälsverk användas ofta som besättning eller garnering (kragar, uppslag och dylikt) å pälskappor, tillverkade av andra sorters pälsverk, och även å damkonfektionsartiklar av vävnad. En sådan besättning eller garnering inverkar icke på tulltaxeringen av de färdiga persedlarna och föranleder sålunda icke någon höjning av den tull, som eljest utgår för dem. Om liknande plagg tillverkas i Sverige, har fabrikanten emellertid att erlægga, förutom grundtullen, förut nämnda tilläggstull vid införsel av skinnen, ett förhållande, som uppenbarligen inverkar menligt på de svenska körsnärernas konkurrensförmåga. Till belysande härav har en representant för sökandeföreningarna lämnat nedanstående uppgifter.

Bisamkappa (sidenfodrad) med närtsbesats. Skinnåtgång till besats: 15 st. närtskinn å 80 kronor, med en vikt av 1.100 kilogram; tull 186 kronor 60 öre. Vid import av färdig kappa (vikt 3.250 kilogram) drager denna en tull av 35 kronor 75 öre. Tullskillnaden till den inhemske tillverkarens nackdel utgör 150 kronor 85 öre.

Tygekappa (sidenfodrad) med persianbesats. Skinnåtgång till besats:

- a) 12 st. skinn å 50 kronor, med en vikt av 2 kilogram; tull 102 kronor,
- b) 3 st. skinn å 50 kronor, med en vikt av 0.5 kilogram; tull 25 kronor 50 öre.

Vid import av färdig kappa drager denna en tull av, enligt

- a) 30 kronor (vikt 2.750 kilogram),
- b) 21 kronor 82 öre (vikt 1.750 kilogram).

Tullskillnaden utgör i fallet

- a) 72 kronor,
- b) 3 kronor 68 öre.

Såsom framgår av dessa uppgifter överstiga i de nämnda fallen tullkostnaderna för de vid besättningarnas tillverkning använda lösa skinnen tullen för de färdiga kapporna, och i de fall, då besatsen är riklig, blir tullskillnaden högst avsevärd. Även om plagg med så dyrbar pälsverksbesättning, som angivits i de två första exemplen, icke torde vara de vanligen förekommande, utvisa siffrorna dock, att en oförmlighet i tullbeskattningen föreligger. Frågan synes också för de därav berörda näringsgrenarna vara av icke oväsentlig betydelse.

En ändring i tullbestämmelserna på detta område synes lämpligen kunna vidtagas enligt något av följande alternativ:

I. att ett stadgande införes därom, att å plagg av pälsverk eller vävnad anbragt besättning av bäver, chinchilla etc. skall tulltaxeras särskilt för sig;

II. att pälsvaror och damkonfektionsartiklar med dylik besättning åsättas en särskild tilläggstull, efter vikt räknad; eller

III. att beträffande *pälsvaror* med besättning av ifrågavarande pälsverk besättningen skall vara bestämmande för plaggets tulltaxering samt att *plagg av vävnad* med dylik besättning åsättas tilläggstull med viss procentsats.

En lösning enligt alternativ I skulle visserligen medföra den mest rättvisa tullbeskattningen, men har dock så stora nackdelar, att den ej kan förordas. Oavsett det förhållandet att tveksamhet kan råda om lämpligheten av att genom en sådan bestämmelse göra avvikelser från gällande allmänna stadgande därom, att en vara skall tulltaxeras i det skick, vari den inkommer, lär det möta betydande svårigheter att erhålla tillförlitliga värden å delar av plagg, som införas i färdigt skick. Med hänsyn till den stora prisvariationen å olika slags pälsverk ävensom besättningens olika omfattning på skilda plagg är det icke möjligt att utan vidlyftig specificering utbyta värdetullen å pälsverksbesättningen mot en rättvist avvägd vikt-tull å de färdiga plaggen, varför icke heller en bestämmelse enligt alternativ II synes vara praktiskt genomförbar.

Vid en lösning av spørsmålet enligt alternativ III uppstår, beträffande plagg av vävnad med besättning av ovannämnda pälsverk, till besvarande frågan vilken procentsats lämpligen bör fastställas. Vid övervägandet härav har det syntts styrelsen, som om tilläggstullen borde sättas till samma belopp som för pälsverken i fråga, d. v. s. till 15 procent av värdet. Denna tullsats torde möjligen förefalla väl hög, då icke blott besättningens utan hela plaggets värde komme att läggas till grund för tullberäkningen. Emellertid synas allvarliga betänkligheter icke kunna hysas mot en dylik beskattning, då det alltid står de vanliga importörerna fritt att införa pälsverksbesättningarna särskilt för sig, i vilket fall värdetullen endast kommer att drabba dessa, en möjlighet av vilken man sannolikt kommer att begagna sig. Beskattningen av den införsel, som i enstaka fall kan äga rum till privatpersoner, synes ej heller med hänsyn till varornas starkt lyxbetonade karaktär behöva ingiva betänkligheter.»

Enligt vad generaltullstyrelsen vidare anfört borde en lösning av förevarande spørsmål enligt det av styrelsen förordade alternativ III lämpligen ske därigenom, att i författning med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa upptoges erforderliga föreskrifter i form av anmärkningar till tulltaxenr 316—322 samt 598—611. Förslag till lydelse av anmärkningarna har uppgjorts av styrelsen.

Departements-
chefen.

Av den lämnade redogörelsen framgår, att frågan om tullbeskattningen av oberedda och beredda, lösa pälsverk genom motion vid årets riksdag dragits under riksdagens prövning. Beslut i anledning av motionen har ännu icke fattats. Såsom generaltullstyrelsen framhållit, kommer ställningstagandet till denna fråga att bliva av avgörande betydelse för avvägningen av tullsatserna för färdiga persedlar av pälsverk. Med hänsyn

härtill har jag ansett mig för närvarande icke böra ifrågasätta någon ändring av nyssnämnda tullsätser.

På grund av vad i ärendet förekommit finner jag däremot, att åtgärder redan nu böra vidtagas för avhjälpan av den oformlighet i tullbeskattningshänseende, som består däri, att pälswerk av i tulltaxenr 311 avsedda slag drabbas av högre tull om de importeras för sig än om de inkomma som besättning å färdiga persedlar av andra pälswerk eller å konfektionsartiklar av vävnad. I huvudsaklig överensstämmelse med vad generaltullstyrelsen föreslagit torde ändring härutinnan böra ske på det sätt, att såsom tillägg till tulltaxan utfärdas föreskrift *dels* därom, att till nr 316—318, 321—322 eljest hänförliga persedlar skola, om de äro försedda med krage, uppslag eller annan besättning av pälswerk av i nr 311 angivna slag, tulltaxeras efter vad i nr 319—320 stadgas, *dels ock* därom, att för persedlar, hänförliga till nr 598—611, skall, därest de äro försedda med krage, uppslag eller besättning, som nyss nämnts, förutom eljest stadgad tull utgå en tilläggstull av 15 procent av värdet.

Spunnet råsilke. Råsilke, naturligt, ofärgat, även spunnet, som finnes upptaget under nr 395 i tulltaxan (statistiskt nr 892), är tullfritt. Avkokt, d. v. s. från sericinhöljet befriat, natursilke är däremot, vare sig det införes i ospunnet eller spunnet skick, belagt med tull, vilken, för så vitt silket icke inkommer i smärre för detaljhandeln lämpade uppläggningar, utgår med 200 kronor för 100 kilogram (tulltaxenr 399, statistiskt nr 920). Härtill kommer en tilläggstull av 300 kronor för 100 kilogram enligt förordningen den 31 januari 1932 (nr 15) med tillägg till gällande tulltaxa.

I en den 3 januari 1934 dagtecknad framställning har *generaltullstyrelsen* föreslagit sådan ändring av tulltaxan, att spunnet råsilke bleve i tullhänseende likställt med avkokt natursilke. Till stöd härför har anförts i huvudsak följande:

Syftet med tilläggstullen å silke syntes hava varit att träffa allt för textilindustrien eller för sömnad eller annat dylikt ändamål avsett silke. Vid tiden för tilläggstullens införande hade någon nämnvärd införsel eller tillverkning inom landet av naturligt råsilkegarn icke förekommit. På senare tid hade emellertid vissa trikåvarufabrikanter till riket infört ett fint spunnet råsilkegarn, i vissa fall ofärgat och i andra fall falskfärgat, vilket enligt uppgift på grund av, bland annat, större hållbarhet visat sig i högre grad än avkokt garn lämpat för tillverkning av vissa trikåvaror. Genom avkokningen, som vid användning av råsilkegarn ägde rum efter trikåvarornas framställning, uppstode en viktförlust, som torde uppgå till 20 å 25 procent av det råa garnets vikt.

Vid tulltaxeringen av detta garn hade till en början rätt viss olikformighet, i det att varan hänförts i vissa fall till tulltaxenr 395 och i andra fall till nr 399. Detta hade berott därpå, att garnets utseende och andra föreliggande omständigheter icke givit anledning antaga, att varan utgjort ett råsilke. Först under innevarande år hade frågan om garnets tulltaxering kommit under prövning av styrelsen, som därvid på grund av den

otvetydiga lydelsen av tulltaxenr 395 och med hänsyn till den i anmärkning 2 till tulltaxenr 401—444 för garn av andra spånadsämnen än silke intagna bestämmelsen, att s. k. falskfärgat garn skulle tulltaxeras såsom oblekt och ofärgat, funnit ifrågavarande silkegarn vara hänförligt till tulltaxenr 395 och sålunda fritt från tull.

I betraktande av syftemålet med tilläggstullen å silke innebure det dock enligt styrelsens mening en oformlighet, att det här ifrågavarande råsilkegarnet helt undginge att drabbas av tull. För trikåvaror av silke vore tullen även så betydande, att ur tullskyddssynpunkt någon erinran näppeligen kunde göras mot att det icke avkokta silkegarnet i tullhänseende likställdes med det avkokta. Införseln av det förra slaget av garn torde hittills icke hava uppgått till mer än ett eller annat tusental kilogram men syntes framdeles kunna få större omfattning. Oavsett införselns storlek syntes emellertid beträffande denna artikel en ändring i tullhänseende vara av behovet påkallad, vilken lämpligen skulle kunna genomföras på det sätt, att tulltaxenr 395 omformulerades så, att det icke komme att omfatta spunnet råsilke. Därigenom bleve dylikt silke, i likhet med övrigt silkegarn med industriell användning, hänförligt till nr 399. Genom avkokningen underginge råsilket visserligen, såsom förut nämnts, en viktminskning, men denna syntes icke behöva tillmätas sådan betydelse, att för varan borde fastställas lägre tull än som utginge för avkokt silke.

Generaltullstyrelsen har tillika framhållit, att en ändring av tulltaxenr 395 på sätt styrelsen föreslagit syntes böra åtföljas av motsvarande ändring av 1 § i förordningen den 31 januari 1932 (nr 17) om accis å silke, enligt vilket lagrum i dess nuvarande lydelse naturligt, ofärgat råsilke vore undantaget från accisplikt.

Kommerskollegium har, efter remiss, förklarat sig icke hava något att erinra mot den föreslagna ändringen i tulltaxan.

*Departements-
chefen.*

Då det ifrågavarande råsilkegarnet visat sig användbart för framställning av vissa trikåvaror, finner jag i likhet med generaltullstyrelsen oegentligt, att det helt undgår att drabbas av tull. Mot styrelsens förslag till ändring av tulltaxenr 395, varigenom spunnet råsilke kommer att likställas med avkokt natursilke och sålunda drabbas av såväl tull som tilläggstull, har jag icke något att erinra.

I händelse av bifall till detta förslag bör, såsom styrelsen jämväl erinrat, förordningen om accis å silke undergå sådan ändring, att accisplikten kommer att omfatta även spunnet råsilke. Till denna fråga ber jag att senare i dag få återkomma i samband med framläggande av förslag till vissa andra ändringar i samma förordning.

Bestämmandet av garnnumret vid tulltaxering av ullgarn. Enligt gällande tulltaxa uppdelas under nr 401—408 upptaget ullgarn allt efter finleken i två grupper med gräns vid nr 41 metrisk numrering. Det metriska numret uttrycker, huru många gånger vikten av 1,000 meter enkelt garn innehålls i en vikt av ett kilogram. Numret utrones genom upphaspling

och vägning av garnet. För det grövre garnet (till och med nr 41 metrisk numrering) utgår lägre tull än för det finare (över nr 41).

I en den 11 december 1933 dagtecknad skrift har Svenska yllefabrikantföreningen hemställt om sådan ändring av tulltaxan, att vid tulltaxering av ullgarn nummerbestämningen komme att ske efter vissa inom handeln gällande bestämmelser, därvid anförts i huvudsak följande:

Då det metriska numret angåve, huru många gånger vikten av 1,000 meter enkelt garn inrymdes i ett kilogram, hade givetvis garnets större eller mindre fuktighetshalt stor inverkan på nummerbestämningen. Detta förhållande hade varit föremål för överläggningar mellan de garnexporterande länderna, vilka resulterat i en överenskommelse mellan fabrikanter i England, Frankrike, Belgien, Tyskland, Italien och Tjeckoslovakiet av innehåll, att till grundval för fakturering av ullgarn skulle läggas vikten hos det absolut torra garnet med tillägg av $18\frac{1}{4}$ procent. Denna överenskommelse hade gällt sedan den 1 juli 1929.

Tullverkets bestämning av garnnumret skedde däremot direkt, endast med den inskränkningen att garn med högre fuktighet än som ansåges motsvara den normala finge torra i rumstemperatur (+ 15—20°), innan numret bestämdes. Dessa vaga föreskrifter för nummerbestämningen kunde icke anses tillfredsställande, då desamma givetvis medförde ett ojämnt, för att icke säga godtyckligt resultat, allt efter olika fuktighetsförhållanden med mera under garnets lagring och transport. Vid förtullningen av garn med fakturanummer 40, fastställt genom det förut angivna tillägget av $18\frac{1}{4}$ procent, förekomme sålunda ofta att garnet vid tullverkets bestämning komme att visa över nr 41 och sålunda förtullades efter den högre tullsatsen. Aktiebolaget förenade yllefabrikerna hade hos Kungl. Maj:t anfört besvär över det av tullverket tillämpade förfaringsättet och yrkat, att den handelsbrukliga nummerbestämningen för ullgarn även måtte tillämpas vid förtullningen, men yrkandet hade icke vunnit gillande. Detta avslag kunde dock icke anses utgöra något principiellt ställningstagande gentemot det från yllefabrikanthåll påyrkade bestämningsförfarandet utan endast ett fastslående av att för ändring fordrades föreskrift i tulltaxan. På grund av vad sålunda anförts och då förevarande fråga vore av stor betydelse för den svenska ylleindustrien, hemställde föreningen om vidtagande av sådan ändring i tulltaxan, att vid tulltaxering av ullgarn nummerbestämningen liksom inom handeln komme att ske på grundval av det absolut torra garnet med tillägg av $18\frac{1}{4}$ procent.

Över framställningen hava *kommerskollegium* och *generaltullstyrelsen*, efter remiss, den 16 januari 1934 avgivit gemensamt utlåtande, däri huvudsakligen anförts följande:

I anledning av en tidigare från annat håll gjord framställning av likartat innehåll med den nu förevarande hade generaltullstyrelsen i skrivelse den 12 november 1931 till chefen för finansdepartementet ifrågasatt, huruvida icke berörda framställning lämpligen borde överlämnas till 1928 års tullkommitté för den åtgärd, kommittén kunde finna erforderlig. Framställningen hade sedermera även överlämnats till kommittén, men denna hade före avslutandet av sitt arbete icke hunnit fatta ståndpunkt i ifrågasvarande detalj. I nämnda skrivelse hade styrelsen för egen del uttalat den meningen, att med gällande bestämmelser fastställandet av garnnum-

ret vid tulltaxeringen måste ske genom direkt bestämning, således utan hänsynstagande till den fuktighetshalt, vid vilken garnets handelsnummer bestämdes. Denna ståndpunkt hade också vunnit gillande genom Kungl. Maj:ts utslag den 8 september 1933 på Aktiebolaget förenade yllefabrikernas besvär över ett av styrelsen den 27 juli 1932 fattat beslut i fråga om tulltaxeringen av sex sändningar ullgarn.

Den av yllefabrikantföreningen återopade internationella överenskommelsen mellan fabrikanter i de viktigaste ullgarnsproducerande länderna innebure, att den tillåtna fuktighetsmängden på 100 delar torr substans för ullgarn i regel utgjorde 18 $\frac{1}{4}$ procent (*»regain»*), efter vilken fuktighetshalt bland annat garnnumret fakturerades samt bestämdes vid konditioneringsanstalterna.

Vid tulltaxering av garn plägade garnets nummer bestämmas med ledning av företedda fakturor. Till generaltullstyrelsens kännedom hade icke kommit något fall, då den fakturerade nummerbeteckningen befunnits stå i strid mot den enligt gängse affärsbruk riktiga. Emellertid underkastades uppgifterna allt emellanåt kontroll från tullmyndigheternas sida. Man hade därvid, särskilt under den varmare årstiden, kunnat finna, att garn under transporten torkat, så att det med tillämpning av den vid tulltaxeringen använda metoden för nummerbestämningen blivit hänförligt till nr 41, ehuru det å fakturan upptagits som nr 40. Det förtjänade tilläggas, att ett dylikt garn av mindre än normal fuktighetsgrad före dess intagande för vävning fuktades till normal grad.

Det syntes ämbetsverken icke vara tillfredsställande, att en tillfällig fuktighetshalt, beroende av större eller mindre luftfuktighet under transporten eller andra dylika faktorer, skulle hava inverkan å tullens storlek. Ett mera allmänt stadgande beträffande spånadsvaror om hänsynstagande till varornas fuktighetshalt vid tulltaxeringen skulle dock medföra praktiskt taget oöverstigliga svårigheter och hade icke heller ifrågasatts. Någon för spånadsvaror allmängiltig regel för vad som skulle anses såsom normal fuktighet funnes ej heller, utan bestämmelserna därom vore olika även för olika slag av garn (*»regain»* för bomullsgarn 8 $\frac{1}{2}$ procent, för linnegarn 12 procent etc.).

Med hänsyn till den höga fuktighetshalt, som enligt praxis tillämpades vid fastställandet av handelsnumret för ullgarn och de konsekvenser, som detta visat sig medföra beträffande den vid tulltaxeringen tillämpade direkta nummerbestämningen, ansågo ämbetsverken en särbestämmelse beträffande ullgarn i detta hänseende motiverad. Det syntes emellertid icke vara lämpligt att i tulltaxan införa den i förenämnda överenskommelse angivna procentsatsen, utan frågan syntes böra ordnas på det sätt, att man vid fastställandet av garnnumret utginge från garn med normal fuktighet. Uttrycket kunde förefalla något svävande, men med den erfarenhet, tullmyndigheterna på detta område förvärvat å de platser, där ullgarn vanligen förekomme till införsel, komme någon tveksamhet angående uttryckets innebörd knappast att råda vare sig bland dessa myndigheter eller bland vederbörande importörer.

I anslutning till vad sålunda anförts hava ämbetsverken hemställt, att i tulltaxan måtte införas en anmärkning till nr 401—408 av innehåll, att vid fastställandet av garnets nummer vikten skall bestämmas vid normal fuktighet.

Med hänsyn till vad i ärendet förekommit tillstyrker jag genomförande av ämbetsverkens förslag.

Departements-
chefen.

Sanitetsbindor. Enligt nu gällande bestämmelser tulltaxeras sanitetsbindor (s. k. dambindor), som pläga bestå av i ett hölje av spånadsvara innesluten vadd, enbart eller i förening med bomull, om de äro hopsydd, med tillämpning av bestämmelserna i tulltaxeförordningens 2 § b, i regel såsom vadd (huvudbeståndsdelen) och hänföras sålunda antingen till tulltaxenr 397, som upptager vadd, alla slag, kardad bomull härunder inbegripen, eller till nr 373, som innefattar s. k. cellulosa vadd. Tullen utgår vid båda numren med 10 kronor för 100 kilogram, beräknad i förra fallet å nettovikten, i senare fallet å nettovikten med tillägg av visst emballage. Vid införsel av bindor, som bestå av vadd med däromkring vikt men ej hopsydd vävnad, i vilket fall varan icke ansetts »sammansatt» i den bemärkelse, som avses i förenämnda paragraf i tulltaxeförordningen, tulltaxeras de olika varuslagen för sig. Vadden belägges då med tull av 10 kronor för 100 kilogram; vävnaden blir i regel hänförlig till nr 503 med tull av 110 kronor för 100 kilogram.

I detta sammanhang torde kunna bortses från stickade bindor, som falla under nr 557 med tull av 175 kronor för 100 kilogram och vilka knappast förekomma till införsel.

I en den 18 december 1933 dagtecknad skrift hava Stilles försäljningsaktiebolag samt sex andra tillverkare av sanitetsbindor, med instämmande av tre fabrikanter av vadd för dambindor, hemställt, att sanitetsbindor måtte snarast möjligt äsättas en tullsats av minst 1 krona 10 öre för kilogram. Till stöd härför har anförts huvudsakligen följande:

Den inhemska tillverkningen av sanitetsbindor, vilken för närvarande sysselsatte omkring tvåhundra arbetare, hade på senare tid utsatts för svår utländsk konkurrens, särskilt från Tyskland och Tjeckoslovakiet; till följd därav hade en del inskränkningar i produktionen av sanitetsbindor måst göras, ehuru omsättningen inom landet av dylika bindor allt mer ökats. De svenska tillverkarnas bristande möjligheter att uthärda den skärpta konkurrensen härledde sig, förutom från de här i landet gällande höga arbetslönerna, även från att tullbelastningen å halvfabrikaten i regel vore högre än för den färdiga varan; tullen innebure därför icke någon hjälp i konkurrensen utan tvärtom. Speciellt vore detta fallet beträffande de sydda bindorna. Av de för tillverkningen av sanitetsbindor erforderliga halvfabrikaten erhöles bomullsvadd till största delen från svenska vaddfabriker och cellulosa vadden helt inom landet, under det att förbandsgasen däremot måste importeras. I syfte att den utländska konkurrensen skulle kunna effektivt mötas och den inhemska tillverkningen inom denna bransch alltjämt uppehållas borde nu gällande tullförhållanden ändras, så att ett måttligt tullskydd erhöles. I sådant avseende föresloges en tullsats av 1 krona 10 öre för kilogram, lika med tullen å förbandsgasen, vilket skulle motsvara omkring 22 procent av nettopriserna.

Kommerskollegium och *generaltullstyrelsen* hava, efter remiss, avgivit gemensamt yttrande i ärendet samt däri anfört huvudsakligen följande:

Av vissa utav ämbetsverken införskaffade uppgifter beträffande i handelen vanligen förekommande slag av bindor framginge, att i fråga om de sydda bindorna tullbelastningen å materialen för den inhemska tillverkningen uppginge till 30 å 40 öre per kilogram av den färdiga varan. Därjämte borde beaktas, att vid införseln eventuellt förekommande kartonger, då fråga vore om bindor av bomullsvadd, vore helt tullfria och, beträffande bindor av cellulosaavadd, inräknades i den tullpliktiga vikten, varvid de belades med tull av endast 10 kronor för 100 kilogram. Särskilt inkommande kartonger droge däremot alltefter beskaffenheten en tull av 50, 75 eller 150 kronor för 100 kilogram, vilken tull de inhemska kartongfabrikanterna i möjligaste mån torde utnyttja. Dessa omständigheter gäve vid handen, att de inhemska tillverkarna av sanitetsbindor redan med hänsyn till tullbelastningen å förbrukningsartiklarna intoge en mycket ogynnsam ställning i konkurrensen med utländska, av lägre arbetslöner gynnade fabrikanter. Den nuvarande tullbeskattningen medförde därjämte lägre tull för de sydda än för de osydda bindorna, ett förhållande som med hänsyn till bearbetningen snarare borde vara det motsatta. Jämväl ur tullteknisk synpunkt vore önskvärt att erhålla större enhetlighet såväl med avseende å själva rubriceringen som i fråga om grunderna för beräkningen av den tullpliktiga vikten. Enligt ämbetsverkens uppfattning torde tillverkningen inom landet av sanitetsbindor erhålla nöjaktigt skydd genom en tullsats av 75 kronor för 100 kilogram, som alltså av ämbetsverken förordades. En så avpassad tullsats skulle motsvara mellan 20 å 30 procent av tillverkningskostnaderna.

I anslutning härtill hava ämbetsverken föreslagit, att efter nr 569 i tulltaxan måtte införas ett nytt nr, 569 $\frac{1}{2}$, upptagande sanitetsbindor av vadd, även s. k. cellulosaavadd, i omhölje av spånadsvara, med eller utan sömnadsarbete, med tull av 75 kronor för 100 kilogram att beräknas efter verkliga nettovikten med tillägg av emballage, som avses i 3 § 1 mom. d) i tulltaxeförordningen.

*Departements-
chefen.*

På grund av den i ärendet förebragta utredningen finner jag en höjning av tullen å ifrågavarande artiklar motiverad. Den av ämbetsverken föreslagna tullsatsen av 75 kronor för 100 kilogram synes väl avvägd. Mot ämbetsverkens förslag i fråga om artiklarnas rubricering i tulltaxan och beräkningen av den tullpliktiga vikten har jag icke heller något att erinra.

Övertyg till paraplyer och parasoller. För paraplyer och parasoller av spånadsvara, innehållande silke (tulltaxenr 634), utgår tull med 2 kronor 25 öre samt tilläggstull med 1 krona 50 öre per styck. För paraplyer och parasoller av andra slag (tulltaxenr 635) utgår tull med 60 öre samt tilläggstull med 75 öre per styck. Övertyg till paraplyer eller parasoller, tillskuret eller sytt, är belagt med tull till belopp av 2,600 kronor för 100 kilogram, om det består av spånadsvara, innehållande silke (tulltaxenr

570), och till belopp av 500 kronor för 100 kilogram, om det utgöres av andra slag (tulltaxenr 571).

Förenämnda tilläggstullar infördes genom förordningen den 21 mars 1933 (nr 88) med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa. Såsom framgår av Kungl. Maj:ts proposition nr 218 till 1933 års riksdag var avsikten med desamma, liksom med ett flertal andra samtidigt införda tilläggstullar, att åstadkomma en begränsning av importen från Tyskland på det att förhållandet mellan vår export dit och vår import därifrån icke skulle, såsom följd av vissa från tysk sida vidtagna tullförhöjningar, alltför mycket förskjutas till nackdel för vår export.

I en den 21 augusti 1933 inkommen skrift hava firmorna Lundquist & Wottrich samt Forstners paraplyfabrik, båda i Stockholm, ävensom aktiebolaget Richters fabriker i Malmö hemställt, att tullen å övertyg till paraplyer och parasoller måtte höjas, beträffande varor hänförliga till tulltaxenr 570 med 1,900 kronor för 100 kilogram och beträffande varor hänförliga till tulltaxenr 571 med 500 kronor för 100 kilogram. Till stöd för framställningen har åberopats en därvid fogad jämförande tablå över tullavgifterna för paraplyer, införda i färdigt och halvfärdigt skick, varjämte anförts i huvudsak följande:

Av tablån framginge, att tullen för paraplyställningar och övertyg med tillägg av arbetskostnaden för tygets pånästning vore avsevärt lägre än tullen för motsvarande paraplyer i färdigt skick. Förtjänsten av att importera ställningar och övertyg var för sig i och för hopfästning inom landet utgjorde sålunda med nu gällande tullsatser 1.25—1.50 kronor per styck för sidenparaplyer och 0.35—0.40 kronor per styck för bomullsparaplyer. Detta innebure, att man genom att importera paraplyer i delar kunde undgå så gott som hela tilläggstullen å sidenparaplyer och omkring hälften av tilläggstullen å bomullsparaplyer. Förhållandet hade helt naturligt icke undgått de utländska fabrikanternas uppmärksamhet, utan dessa hade nu börjat ordna för införsel av paraplyer i delar och pånästning av övertyget här i landet. Den importminskning, som avsetts med tilläggstullarna å paraplyer, komme därför helt säkert att utebliva; importen komme endast att överflyttas från färdiga till halvfärdiga varor. För den svenska paraplyindustrien, som sedan flera år tillbaka arbetat under synnerligen ogynnsamma förhållanden i tullhänseende, innebure detta kringgående av tilläggstullarna ett allvarligt avbräck, då man räknat med att tilläggstullarna skulle möjliggöra en ökning av tillverkningsen inom landet. En justering av tullsatserna för övertyg vore en nödvändig kompletteringsåtgärd till tilläggstullarna å paraplyer.

Över framställningen hava infordrade utlåtanden avgivits av kommerskollegium den 16 december 1933 och av generaltullstyrelsen den 3 januari 1934.

Kommerskollegium har anförts huvudsakligen följande:

Vid införandet av tilläggstullarna å paraplyer ifrågasattes, enligt vad kollegium inhämtat, motsvarande höjning av tullen å övertyg till paraplyer. Enär tullen för övertyg i och för sig ansågs hög i förhållande till tullen å vävnaden, vilken i regel utgjordes av vävnad, huvudsakligen

bestående av konstsilke, eller av halvsiden, samt då vidare räknades med vissa olägenheter av att införa paraplyövertyg och ställningar var för sig i och för hopfästning här i landet — vilka olägenheter förväntades skola förebygga någon nämnvärd införsel av paraplyer i delar för att undgå den höga tullen — så lämnades tullsatserna för övertyget orörda. Införseln av varor, hänförliga till tulltaxenr 570, hade under 1930 uppgått till 62 kilogram, under 1931 till 15 kilogram, under 1932 till 22 kilogram och under månaderna januari—oktober 1933 till 140 kilogram, av vilken sistnämnda kvantitet 119 kilogram härrört från Tyskland och 20 kilogram från Österrike. Av till tulltaxenr 571 hänförliga varor hade under samma tider införts respektive 291, 119, 24 och 28 kilogram. Importen under januari—oktober 1933, 28 kilogram, hade i sin helhet skett från Tyskland. Såsom av dessa uppgifter framginge, hade införseln av övertyg till paraplyer och parasoller av spånadsvara, innehållande silke, stegrats 1933 i jämförelse med införseln 1931 och 1932. Importen företedde likvisst inga överväldigande siffror. Om man utginge från en av sökandena i förenämnda tablå lämnad uppgift beträffande medelvikten å paraplyövertyg av siden, motsvarade nämligen importen för de första tio månaderna 1933 omkring 160 dussin sidenparaplyer. Emellertid hade införseln under de sista månaderna ökat i avsevärd grad. Enligt kollegii mening föreläge därför anledning att säkerställa tilläggstullen å paraplyer genom en höjning av tullen å övertygen. Några lojala intressen syntes därigenom icke trädas för nära. Mot sökandenas förslag i fråga om storleken av tullhöjningen hade kollegium icke något att erinra. Dock ansåge sig kollegium böra föreslå, att höjningen gäves formen av tilläggstullar.

Generaltullstyrelsen, som icke heller haft någon erinran att göra mot den föreslagna tullhöjningen, har avgivit förslag till därav betingade författningsföreskrifter, därvid styrelsen utgått från att höjningen borde ske genom införande av nya tilläggstullar.

*Departements-
chefen.*

Av den i ärendet förebragta utredningen synes framgå, att möjlighet förefinnes att göra de under förlidet år införda tilläggstullarna å paraplyer och parasoller illusoriska genom att överflytta importen från färdiga varor till ställningar och övertyg, som för en jämförelsevis obetydlig kostnad kunna hopsättas inom landet. För att ernå det med tilläggstullarna avsedda syftet lär det därför vara nödvändigt att vidtaga en tullhöjning jämväl beträffande övertyg till paraplyer och parasoller. Såsom kommerskollegium framhållit torde några berättigade intressen icke därigenom trädas för nära. I fråga om storleken av denna höjning och sättet för dess genomförande ansluter jag mig till ämbetsverkens förslag.

Rör av smidbart järn. Vid tulltaxering av rör av smidbart järn har man enligt tulltaxan att avgöra, huruvida rören äro av beskaffenhet att böra hänföras till å ena sidan valsade eller varmdragna eller å andra sidan kalldragna rör. Valsade och varmdragna rör äro sålunda enligt tulltaxenr 782—783 belagda med tull av 4 kronor för 100 kilogram, om de äro att anse som icke bearbetade, samt 5 kronor för 100 kilogram, om de

efter framställningen undergått vidare bearbetning. Kalldragna rör tulltaxeras enligt nr 784—785, varvid rör med en godstjocklek av 2 mm eller däröver draga tull efter 6 kronor och rör av mindre godstjocklek efter 8 kronor för kilogram.

I en den 6 december 1933 dagtecknad framställning har *generaltullstyrelsen*, under åberopande av en till styrelsen inkommen skrivelse från fullmäktige i Jernkontoret, hemställt om sådan ändring av tulltaxan, att rör av smidbart järn med en godstjocklek av mindre än 2.5 mm måtte, oberoende av framställningssättet, tulltaxeras såsom kalldragna rör. Till stöd härför har anförts i huvudsak följande:

Vid tiden för införandet av nu gällande tulltaxebestämmelser på förevarande område hade i regel icke förelegat några större svårigheter att vid tulltaxeringen konstatera, huruvida kalldragning kommit till användning vid rörs framställning eller icke. De kalldragna rören hade i allmänhet med relativ lätthet kunnat igenkännas på de mycket fina, genom dragningen åstadkomna längsgående reporna samt den vanligen glödspånsfria, blanka och jämna ytan. Såsom framginge av förenämnda skrivelse från fullmäktige i Jernkontoret, plägade emellertid enligt moderna metoder kalldragningen efterföljas av en glödningsprocedur, som borttogs det för nämnda behandlingssätt karakteristiska utseendet å ytan. Då sålunda de kännetecken, som hittills varit utslagsgivande vid tulltaxeringen av rör av smidesjärn, numera ofta vore utplånade, hade det visat sig omöjligt att i tullhänseende upprätthålla någon skillnad mellan å ena sidan i egentlig mening kalldragna rör samt å andra sidan rör, framställda genom svetsning av kallvalsat bandjärn eller kallvalsad plåt. Av denna anledning hade sistnämnda slag av rör måst tulltaxeras enligt vad för kalldragna rör vore stadgat. En dylik tulltaxering hade i övrigt även synts motiverad därav, att kallvalsat bandjärn och kallvalsad plåt av de dimensioner, som närmast ifrågakomme för tillverkning av rör, i och för sig droge tullar — respektive 5 och 7 kronor för 100 kilogram (tulltaxenr 756 och 775) — vilka överstege den tull, som gällde för varmdragna, icke bearbetade rör, nämligen 4 kronor för 100 kilogram. Denna tulltaxeringsfråga hade genom klagomål dragits under Kungl. Maj:ts prövning, men utslag hade ännu icke meddelats.

Om än sålunda en viss förenkling av tulltaxeringen vunnits genom likställandet av kalldragna rör samt rör, framställda av kallvalsat och därmed i tullhänseende likställt material, bestode likväl allttjämt betydande vanskligheter, då det gällde att avgöra, huruvida materialet i ett svetsat rör tillverkats genom varmvalsning eller kallvalsning. De svårigheter, som tullanstalterna därvid hade att övervinna, belystes icke minst av det stora antal tvister rörande tulltaxering av här ifrågavarande rörtyper, som på senare tid kommit under styrelsens prövning. I svårbedömliga fall hade styrelsen därvid i regel före frågans avgörande måst inhämta yttrande från fullmäktige i Jernkontoret, på vilkas föranstaltande i vissa fall av särskild fackman företagits mikroskopisk undersökning av rörmaterialet. Ehuru styrelsen sålunda haft tillgång till den främsta sakkunskap på området, hade det i åtskilliga fall visat sig så gott som omöjligt att träffa ett säkert avgörande.

Under sådana förhållanden framstode det som en nödvändighet, att förtullningen av här ifrågavarande rör omlades efter praktiskt mera tillämpliga linjer. Fullmäktige i Jernkontoret hade i sådant hänseende i

sin förut berörda skrivelse föreslagit införandet av en anmärkning i tulltaxan, enligt vilken rör, oavsett form eller utförande, med en godstjocklek icke överstigande 2.5 mm skulle tulltaxeras som kalldragna rör. Som motiv härför hade anförts, att med rörtillverkningens nuvarande tekniska ståndpunkt 2.5 mm utgjorde en praktisk undre gräns för på varm väg tillverkade rör ävensom att rör med en godstjocklek av 2.5 mm och därunder i regel hade undergått en längre driven bearbetning än de grövre rören.

Styrelsen anslöte sig till fullmäktiges uppfattning angående lämpligheten av att till förenkling av tulltaxeringen införa en anmärkning i tulltaxan, varigenom alla rör av viss mindre godstjocklek skulle tulltaxeras som kalldragna. Därest gränsen, såsom föreslagits, skulle fastställas vid en tjocklek av 2.5 mm, syntes någon nämnvärd förändring icke inträda beträffande tulltaxeringen av svetsade rör för gas, vatten och ånga, enär dessa rör, såvitt icke vore fråga om mycket små, mera sällan brukade dimensioner, framställdes med en godstjocklek, som överstege 2.5 mm. Däremot syntes vissa helvalsade rör av klenare dimensioner, vilka hade något större användning, komma att drabbas av en tullförhöjning från 4 till 6 kronor för 100 kilogram. Från importörer inom rörbranschen hade nämligen inhämtats, att till införsel förekomme bland annat helvalsade ångrör, vilka vid en yttre diameter av 32—47 1/2 mm (1 1/4"—1 7/8") hölle en godstjocklek av 2 1/4 mm och vid en yttre diameter av 51—54 mm (2"—2 1/8") en godstjocklek av 2 1/2 mm, varå en tolerans av ± 10 procent som regel vore medgiven. Med hänsyn härtill och i betraktande av att de huvudsakligen för velociped- och sängtillverkning, elektrotekniska ändamål och dylikt avsedda rör, vilkas tulltaxering hittills varit omtvistad, i allmänhet hållit en tjocklek, understigande 2 mm, skulle kunna ifrågasättas att fastställa gränsdimensionen vid en något lägre siffra än den förut föreslagna. Då emellertid av fullmäktige framhållits, att mera tunnväggiga helvalsade rör icke blott av svenska verk utan tvivelsutan även av tyska och engelska tillverkare efter varmvälningen underkastats en bearbetning i form av ett justerdrag på kall väg, vilket i tillverkningshänseende närmast vore att jämställa med ett kalldragningsförfarande, hade styrelsen ansett sig kunna biträda fullmäktiges förslag att den ifrågasattas tjockleksdimensionen fastställdes till 2 1/2 mm, varvid emellertid, i överensstämmelse med vad som redan gällde beträffande högre respektive lägre tullbeskattade kalldragna rör, själva gränsdimensionen syntes böra föras till den lägre tullsatsen.

I anslutning till vad sålunda anförts har generaltullstyrelsen föreslagit, att den under nr 783 i tulltaxan befintliga anmärkningen måtte betecknas med 1 och att omedelbart därefter måtte införas en ny, med 2 betecknad anmärkning av innehåll, att rör med en godstjocklek av mindre än 2.5 mm skola tulltaxeras såsom kalldragna rör, nr 784—785.

Över framställningen har kommerskollegium, efter remiss, avgivit utlåtande den 2 februari 1934 samt därvid överlämnat yttranden av Sveriges industriförbund, Stockholms handelskammare, handelskammaren i Göteborg, Skånes handelskammare, Smålands och Blekinge handelskammare samt fullmäktige i Jernkontoret.

Sveriges industriförbund, Stockholms handelskammare samt Smålands och Blekinge handelskammare hava tillstyrkt framställningen.

Handelskammaren i Göteborg har icke haft något att erinra mot en ändring i föreslagen riktning men har hemställt, att gränsen för tulltaxeringen måtte bestämmas så, att rör med en utvändig diameter av högst 50 mm och en godstjocklek av högst 2 mm taxerades som kalldragna. Då det egentliga skälet för ändringen angivits vara svårigheten att skilja varmvalsade rör av mindre dimensioner från kallvalsade, syntes en bestämmelse av nämnda innehåll enligt handelskammarens mening böra motsvara det praktiska behovet, alldenstund det enligt uppgifter, som handelskammaren inhämtat, vore sällsynt, att kallvalsade rör av den angivna utvändiga diametern levererades med större godstjocklek än 2 mm.

Skånes handelskammare har anfört:

Generaltullstyrelsen hade ansett sig kunna utgå ifrån att med den föreslagna gränsdragningen mellan kall- och varmvalsade rör någon nämnvärd förändring icke komme att inträda beträffande tulltaxeringen av svetsade rör för gas, vatten och ånga, enär — såvitt fråga icke vore om mycket små, mera sällan brukade dimensioner — dessa rör enligt styrelsens förmenande framställdes med en godstjocklek överstigande 2.5 mm. Enligt vad handelskammaren inhämtat syntes emellertid denna uppfattning knappast vara riktig. Såsom förefintliga internationella standardlistor gäve vid handen, levererades nämligen såväl gängade rör som tuber normalt med en godstjocklek ned till 2.25—2.5 mm jämte 10 procent plus- eller minustolerans. Otivelaktigt syntes därför vara, att med den ifrågasatta gränsdragningen en hel del rör av s. k. handelskvalitet, avsedda för gas, vatten och ånga, felaktigt skulle komma att hänföras till tulltaxenr 784—785 samt därmed beläggas med högre tull. För undvikande av en dylik icke avsedd konsekvens syntes gränsen mellan kall- och varmvalsade rör med mindre dimensioner böra dragas vid en godstjocklek av 2 mm. Av de upplysningar, som lämnats handelskammaren, hade också framgått, att med denna modifikation ett åsidosättande av den svenska industriens skyddsintresse näppeligen behövde befaras, enär någon verklig svårighet att skilja mellan kalldragna samt vällösa och svetsade rör med godstjocklek av 2.25 å 2.5 mm icke torde föreligga.

Fullmäktige i Jernkontoret, som yttrat sig i anledning av de två sistnämnda handelskamrarnas förslag, hava anfört bland annat:

Varmvalsning skedde i regel ned till en godstjocklek av 3.25—3 mm. Sömlösa rör med mindre godstjocklek än 3 mm underkastades en bearbetning i form av ett justerdrag, som utfördes kallt, vilket torde ställa sig billigare än varmvalsning vid denna godstjocklek. Ehuru rör och tuber i standarddimensioner med en godstjocklek av 2.75 mm, 2.50 mm och 2.25 mm kommersiellt *benämndes* varmvalsade, levererades desamma även från Tyskland och England justerdragna. Enligt fullmäktiges åsikt vore sålunda den föreslagna gränsen 2.5 mm fullt motiverad och berättigad. Endast rör och tuber med klenare godstjocklek än 2.5 mm skulle komma att beläggas med högre tull än hittills, därest förslaget om 2.5 mm:s gräns accepterades. Enligt vad fullmäktige inhämtat från svenska tillverkare användes emellertid dimensioner med sådan godstjocklek mera sällan. Införande av en 2.5 mm:s gräns skulle alltså icke innebära någon nämnvärd förändring i den hittillsvarande tullbeskattningen. Enär en tjockleksgräns vore fullt tillräcklig för att åstadkomma den önskade tulltekniska diffe-

rentieringen mellan kallbearbetade och varmbearbetade rör, syntes tillräckliga motiv icke förefinnas att, i enlighet med vad handelskammaren i Göteborg föreslagit, komplicera den föreslagna bestämmelsen med en föreskrift om en viss maximal yttre diameter i kombination med en viss godstjocklek.

Kommerskollegium har för egen del tillstyrkt generaltullstyrelsens förslag.

Departements-
chefen.

Av vad i detta ärende förekommit torde med full tydlighet framgå, att tulltaxeringen av rör av smidbart järn är förenad med betydande vanskligheter, särskilt på grund av svårigheten att avgöra, huruvida materialet i ett svetsat rör med mindre godstjocklek tillverkats genom varmvalsning eller kallvalsning. Då det av generaltullstyrelsen framlagda förslaget synes ägnat att i väsentlig mån underlätta tulltaxeringsarbetet utan att, såvitt utredningen giver vid handen, medföra några mera avsevärda olägenheter för de inhemska förbrukarna av ifrågavarande rör, vill jag tillstyrka styrelsens framställning

Väskor m. m. Enligt gällande tulltaxa äro till tulltaxenr 1121, 1122 och 1123 hänförliga väskor och andra artiklar åsatta tull av respektive 700, 400 och 200 kronor för 100 kilogram. För varor av i nr 1121 och 1122 angivna slag utgår därjämte enligt förordningen den 21 mars 1933 (nr 88) med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa tilläggs-tull med respektive 1,000 kronor och 600 kronor för 100 kilogram. Tilläggstullarna hava tillkommit i samma syfte som de i det föregående omnämnda tilläggstullarna å paraplyer och parasoller.

I en den 3 maj 1933 dagtecknad skrift har aktiebolaget Fiedler & Lundgren i Göteborg hemställt, att tullen å varor, hänförliga till tulltaxenr 1123, måtte höjas till 700 eller 800 kronor för 100 kilogram. Till stöd för framställningen har anförts bland annat:

Bolaget bedreve sedan åtskilliga år tillbaka tillverkning av olika slag av lädervaror och vore i fråga om damväskor den största tillverkaren i landet. Bolaget hade tidigare sysselsatt en arbetarstam på omkring 150 personer men kunde numera på grund av bristande ordertillgång icke ens bereda jämn sysselsättning åt 40 arbetare. Anledningen till denna tillbakagång vore att tillskriva en sedan några år tillbaka pågående intensiv tysk dumping på den svenska marknaden. De priser, som tillämpades av de tyska fabrikanterna, vore sådana, att de omöjlig kunde inrymma någon som helst handelsvinst. Den svenska marknaden utnyttjades sålunda endast för avsättning av överproduktion. Om ett effektivt tullskydd fortfarande skulle utebliva, vore detta liktydligt med att den inhemska lädervaruindustrien så gott som fullständigt måste upphöra. Den tullhöjning, som genomförts 1933, vore till föga hjälp, då den i huvudsak endast träffade damväskor in- eller utvändigt klädda med spånadsvara, vari inginge silke eller finare metalltråd. Väskor av detta slag hade nämligen redan tidigare importerats i mycket ringa utsträckning. Den

huvudsakliga delen av importen utgjordes av damväskor fodrade med skinn eller bomullsvara.

Kommerskollegium har, efter remiss, den 3 januari 1934 avgivit utlåtande över framställningen och därvid anfört i huvudsak följande:

Enligt vad kollegium inhämtat hade man vid införandet av förut omfördä mällda tilläggstullar inskränkt sig till att höja tullen å sådana väskor, som hänfördes till tulltaxenr 1121 och 1122, i överensstämmelse med en i dylika fall förut tillämpad princip att låta tilläggstullen utgå över mera lyxbetonade artiklar. I viss mån hade därvid också bidragit det förhållandet, att importen från Oslo-makterna av väskor, hänförliga till tulltaxenr 1123, varit ganska avsevärd. Importen av varor, hänförliga till förstnämnda två nummer, vore tämligen obetydlig i förhållande till importen vid nr 1123. Denna sistnämnda hade nämligen år 1932 uppgått till ett värde av 1,159,000 kronor, under det att den sammanlagda importen vid nr 1121 och 1122 ej uppgått till mer än 374,000 kronor.

Då den inhemska fabrikationen i ganska ringa omfattning vore inriktad på väskor i förening med siden, vilka sistnämnda mestadels tillhörde modenyheternas område, vore tilläggstullen av tämligen underordnad betydelse ur skyddssynpunkt. Vad lyxsynpunkten anginge kunde det framhållas, att föreningen med siden icke syntes utgöra det enda kriteriet på lyxvara. I en damväska eller plånbok kunde foder av tunnare skinn göra föremålet till en till och med elegantare och dyrare vara än motsvarande artikel, fodrad med siden.

För de svenska lädervarufabrikerna vore den import, som ägde rum under tulltaxenr 1123, uppenbarligen särskilt kännbar. Omkring 85 procent av sagda import komme från Tyskland, och konkurrensen därifrån syntes hava skärpts, sedan tilläggstullarna för de varor, som fölle under tulltaxenr 1121 och 1122, trätt i kraft. Enligt kollegii mening föreläge här ett statsintresse att tilläggstullens effekt icke omintetgjordes genom en förskjutning av importen över till ett närliggande, lindrigare tullbeskattat varuområde. Då det rörde sig om starkt modebetonade artiklar, vore en sådan förskjutning, enligt vad erfarenheten givit vid handen, icke ovanlig. Kollegium ville för sin del tillstyrka, att en tilläggstull av 500 kronor för 100 kilogram infördes beträffande väskor och övriga varor, tillhörande tulltaxenr 1123.

Generaltullstyrelsen har i infördrat yttrande den 10 januari 1934 avgivit förslag till erforderliga författningsföreskrifter i händelse av bifall till framställningen på sätt kommerskollegium förordat.

Kommerskollegium och *generaltullstyrelsen* hava sedermera den 2 mars 1934 inkommit med en gemensam skrivelse i ärendet, däri ämbetsverken, efter att hava erinrat om sina tidigare avgivna förslag, anfört i huvudsak följande:

Enligt ämbetsverkens förslag skulle delar till ifrågavarande skinnväskor icke drabbas av den ifrågasatta tilläggstullen, enär med undantag för byglar någon import av väskdelar såvitt bekant hittills icke förekommit. I en till generaltullstyrelsen ingiven ansökning hade emellertid en firma i Stockholm anhållit om förhandsupplysning — jämlikt förordningen den 31 maj 1907 (nr 30) — rörande tulltaxeringen av vissa i prov överlämnade väskdelar, utgörande företrädesvis artiklar av skinn, såsom skinnöverkläd-

da byglar samt tillskurna, mer eller mindre sömmade skinnstycken, men därjämte även artiklar av siden, bomullsvävnad och papp. I anledning av ansökningen hade styrelsen förklarar, att tvenne av de ifrågavarande artiklarna, vilka ansetts utgöra halvfärdiga väskor, skulle tulltaxeras enligt statistiskt nr 2051 och 2052 (tulltaxenr 1123 och 1124) med tull av respektive 200 kronor och 150 kronor för 100 kilogram, medan övriga artiklar skulle hänföras till följande nummer: skinnvarorna till statistiskt nr 674 med tull av 120 kronor för 100 kilogram, spånadsvarorna till statistiskt nr 1122/1035 och 1174 med tull av respektive 88 kronor och 350 kronor för 100 kilogram samt pappvaran till statistiskt nr 887 med tull av 50 kronor för 100 kilogram.

Det ville synas, som om motivet till den av firman begärda upplysningen vore att söka i en önskan att göra sig oberoende av en eventuell tilläggstull genom att införa skinnväskor i delar, varvid endast ett jämförelsevis obetydligt arbete skulle komma att utföras inom landet. För den händelse tilläggstull skulle införas i enlighet med ämbetsverkens tidigare förslag, syntes därför åtgärder samtidigt böra vidtagas till förhindrande av ett sådant eluderande av tilläggstullen, som en införsel av väskor på nyss angivet sätt skulle innebära. Detta syntes lämpligast kunna ske genom att belägga även de viktigaste väskdelarna med tilläggstull. Därvid borde emellertid tagas i betraktande, att metallbyglar till väskor icke vore föremål för nämnvärd tillverkning inom landet, varför införseln av desamma tillgodosåge ett den inhemska industriens behov av halvfabrikat. Det syntes sålunda, som om den åsyftade utvidgningen av tilläggstullen skulle kunna inskränkas till att endast avse väskdelar av skinn. För införandet av en sådan ändring syntes det vara erforderligt att utbryta väskdelar av skinn ur tulltaxenr 305 (statistiskt nr 674) och upptaga dem i övrrubriken till tulltaxenumren för väskor, varigenom delarna i tullhänseende skulle bliva likställda med de högre tullbeskattade i tulltaxenr 1123 (statistiskt nr 2051) upptagna skinnväskorna. Ehuru någon ändring av tullen å tyngre skinnväskor, hänförliga till tulltaxenr 1125 (statistiskt nr 2053), icke föreslagits, måste dock av förklarliga skäl även delar till dessa väskor drabbas av tilläggstullen, vilket dock icke syntes böra ingiva några betänkligheter, helst som något praktiskt behov att införa dessa väskor — företrädesvis resväskor — i delar icke torde föreligga.

I anslutning till vad sålunda anförts hava ämbetsverken uppgjort förslag till ändrad lydelse av övrrubriken till nr 1121—1124 i tulltaxan samt till särskilda författningsföreskrifter beträffande den ifrågasatta tilläggstullen.

*Departements-
chefen.* På grund av vad i ärendet förekommit anser jag mig böra tillstyrka, att åtgärder, på sätt ämbetsverken föreslagit, vidtagas för införande av en tilläggstull av 500 kronor för 100 kilogram beträffande dels artiklar, som enligt tulltaxan i dess nuvarande lydelse hänföras till nr 1123, dels ock delar av läder eller skinn till sådana artiklar.

Det torde här böra omnämnas, att i en vid årets riksdag väckt motion (II: 106) hemställts om införande av en tilläggstull av nyssnämnda storlek beträffande varor, hänförliga till tulltaxenr 1123.

Dag för ikraftträdandet av de av mig nu förordade nya bestämmelserna torde böra bestämmas av Kungl. Maj:t.

Under åberopande av vad i det föregående anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

dels antaga följande förslag till ändringar i och tillägg till den vid tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316) fogade tulltaxan:

		Tull för 100 kg kronor
395	Råsilke, naturligt, ofärgat, ospunnet, s. k. gut, även tvinnad, härunder inbegripen; ull — — — samt lump	fria
	Garn: — — — — — helt eller delvis av <i>ull</i> , utan inblandning av silke: — — — — — <i>Anm. till nr 401—408.</i> Vid fastställandet av garnets nummer skall vikten bestämmas vid normal fuktighet. — — — — —	
569 ¹ / ₂	Sanitetsbindor av vadd (även s. k. cellulosavadd) i omhölje av spånadsvara, med eller utan sömnadsarbete	E 75: —
	Rör ¹ : valsade eller varmdragna: — — — — —	
783	— — — — — <i>Anm. 1.</i> Rör — — — nr 878—882. <i>Anm. 2.</i> Rör med en godstjocklek av mindre än 2.5 mm tulltaxeras såsom kalldragna rör, nr 784—785. — — — — —	
	Väskor, vägande per stycke högst 0.5 kg, och necessärer, med eller utan inredning eller tillbehör, samt portföljer, plånböcker och portmonnär; ävensom delar av läder eller skinn till väskor och övriga i denna rubrik upptagna artiklar: — — — — —	
1121	— — — — —	

dels såsom tillägg till gällande tulltaxa besluta,

att vid införsel från utlandet av varor av följande slag skall utöver tull, som stadgas i tulltaxan, utgå tilläggstull på sätt nedan sägs:

¹ Angående isoleringsrör, se nr 1032—1033 under Avd. XVI B.

Tulltaxe- nr	Statistiskt nr	Varuslag	Tilläggstull för 100 kg kronor
570	1127	Övertyg till paraplyer eller parasoller, till- skuret eller sytt:	
		av spånadsvara, innehållande silke	E 1 900:—
571	1128	andra slag	E 500:—
		Väskor, vägande per stycke högst 0.5 kg, och necessärer, med eller utan inredning eller tillbehör, samt portföljer, plånböcker och portmonnäer; ävensom delar av läder eller skinn till väskor och övriga i denna rubrik upptagna artiklar:	
1123	2051	utvändigt klädda med eller bestående av läder eller skinn, ej hänförliga till nr 1122 (stat. nr 2050)	E 500:—

att till nr 316—318, 321—322 (stat. nr 685—687, 690—691) eljest hänförliga persedlar skola, om de äro försedda med krage, uppslag eller annan besättning av pälsverk av i nr 311 (stat. nr 680) angivna slag, tulltaxeras efter vad i nr 319—320 (stat. nr 688—689) stadgas;

samt att för persedlar, hänförliga till nr 598—611 (stat. nr 1159—1174), skall, därest de äro försedda med krage, uppslag eller annan besättning av pälsverk av i nr 311 (stat. nr 680) angivna slag, förutom eljest stadgad tull utgå en tilläggstull av 15 procent av värdet;

dels ock förklara, att de i det föregående omförmälda ändringarna och tilläggen skola träda i kraft å dag, som Kungl. Maj:t bestämmer.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställdan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
John O. Karlsson.